

Sevmekse Büyük Yüktü

– GürhanGürses · 29 Ocak 2016

-Kuşalım, dedi kadın, adama.

Adam da 'Olur' dedi kadına.

Kuşalım, aşkın od'una düşmeden,

Kapışalım, aşksız oduna dönmeden.

Sen aşkın ustası...

Ben aşkın hastası...

Aramızdaki küsmüşlükleri, kırılmışlıkları ve kırgınlıkları atalım, yüzleşelim kusurlarımızla ve birleşelim aşkımızla.

"Usta, aşk bize küstü

Hem dünya üç günlüktü

Yaşamak bize süstü

Sevmekse zaten lükstü" diye döktürdü adamcağız, ilk olarak yüreğinden geçenleri, pazar eyledi kadına hissettiklerini, saçtı incilerini. Kalp bahriyesinde neler saklıdır? Dalmadan o okyanusa görülmez güzellikler?

Kadın "Güzel" dedi, "Beğendim, sıra bende..." diye hazırlığa girişti. Bu öylesine ağır bir girişti ki, öylesine donanımlı ve öylesine yüklü...

"Usta, her öğün hüzündür

Yediğimiz tabak tabak

Zehri mardır içtiğimiz

Bir yudumda bardak bardak" Kadın hüzne bandırılmış bir dilim ekmek gibiydi. Yüzü, hüznün suyuyla yıkanıyordu her sabah, dilinde yüz bin ah! Hüzne aşına sözlerdi kadının yüreğinden akıp gelen. Hüzne sarılı gözlerdi adamın yüreğine saplanan!

Adam derin bir ah çekti. Gözlerinde okyanuslar oluştu. Ve cevabını yazdı kadına.

"Usta, baktığımız dağlar

Yeşermez oldu bir daha

Ağaçlar çiçeğe durmaz

Kuşlar dala konmaz oldu" Aslında birbirlerinin devamıydı söyledikleri, aynı haleti ruhiye, aynı bakış açısı... Adam onsuzluğu sonsuzluğa bağlıyordu. Her şey manasız oluyordu. Tadı olmuyordu onsuz gelen baharın, açan çiçeğin, öten kuşun...

Kadın, adamın aşk ve özlem dolu sözlerindeki yalnızlığı yüreğinin tam ortasında hissediyor, çaresizliğini ise sarmak için uygun fırsatı gözlüyordu. Ne de yokluklarını çekmişlerdi birbirlerinin. Ne de dolmuşlar ağızlarına kadar!

Nefesleniyorlardı yazdıkça, içlerini boşalttıkça aşkları yeniden alevleniyordu.

"Usta, aşk bize küstü

Hem dünya çok küçüktü

Kalbimiz hepten çöktü

Sevmekse büyük yüktü" Yorgun ve bedbin bir haldeydi kadın, durgundu ve ezgindi. Karadeniz'de gemileri batmış gibiydi, Kaf Dağı üzerine çökmüş gibiydi. Aşkın çölünde yalınayak -kızgın kumların üstünde- yürüyordu. Bir tutam serinlikti adam ona, o ise adama kocaman bir ormandı.

Çok şükür rabbime, diyordu adam.

İç temizliğindeydiler.

Yepyeni bir aşk için, yepyeni bir yaşam için...

Dibi bulmak gerekti.

Adam, küskünlüğü, kırgınlığı ve kırılmışlığı kabul ediyordu. Hem dünyaya gelen herkes mutlaka bunları yaşar diye düşünüyordu. Mühim olan şey ayakta kalabilmek, direnebilmek ve ne olursa olsun sevebilmek... İnsanın temelinde aşk vardı, yaratılışın özünde...

"Ustam,

Girelim aşkın moduna

Yanalım aşkın od'una" diye seslendi kadına. Bu kadına kalbi bir teklifti. Aşkım olur musun? deyişti.

Kadın ise büyük bir sevinç ve huzurla seslendi adama:

"Ustam

Davetine icabet ettim

Aşkına da evet dedim."

Onlar ermiş muradına biz çıkalım oturma grubuna.